

for. Saa er der Krav om Kirker, Skibe, Dæmninger og alt muligt mellem Himmel og Jord, Fordringer og Fordringer og Fordringer. I mange Tilfælde antagelig Fordringer, som vedkommende meget godt ved overhovedet ikke kan opfyldes, men det ser jo godt ud overfor Valgkredsene eller Vælgerne at have stillet disse Krav. Imidlertid maa og skal vi dog se at komme bort fra Kravene. Vi maa kun fordre det nødvendigeste, det mest formaalstjenlige; alt andet maa vi holde os fra.

Adskillige Talere har dels som Tugtemestre, dels som velvillige Fortalere eller indtrængende Talere til mit Parti og mig gjort opmærksom paa forskellige Ting, som de syntes var galt for os. Der er blevet nævnt, at vi blev tugtet med Ris af Venstre, og vi skulde saa sige Tak til, og der er blevet sagt: kom dog til os, vi vil hjælpe eder o. s. v. For al denne Omsorg, Venlighed, jeg havde nær sagt Kærlighed, der paa den Maade er vist mit Parti og mig fra Oppositionspartiernes Side, siger jeg hjertelig Tak. Det er jo en Selvfølge, at det er ganske uegennyttigt, der er ikke nogen som helst Bagtanke hos nogen af de ærede Talere. De har talt ud fra en, jeg havde nær sagt, medfødt Medfølelse for det Parti, jeg har den Ære i Øjeblikket at være Ordfører for. Jeg takker for den. Og jeg vil gentage, at jeg føler, det vilde nærmest være formasteligt, hvis man ikke fuldt ud stolede paa, at det udelukkende er af Uegennytte og Venlighed mod mit Parti, at alle disse Udtalelser er fremsat.

Anden Næstformand (Parkov): Jeg maa gaa ud fra, at det ærede Medlem Hr. Pitzner i sin Omtale af det ærede Medlem Hr. Stauning ikke har villet lægge nogen Beskyldning mod det sidst nævnte ærede Medlem for at ville lyve sig frem.

Rode: Da den højtærede Statsminister tog Ordet, gav han en Forklaring paa den mærkelige Behandling af Finanslovsforhandlingerne, som Ministeriet har givet disse. Han antydede indirekte, at Grunden til Ministeriets Ikke-Deltagelse i Forhandlingerne var den, at han ikke troede, at Forsamlingen interesserede sig for Ministeriets Udtalelser. Men dernæst søgte han en anden Grund, og den havde han faaet af det ærede Medlem Hr. Mads Gram, nemlig at Ministeriet vilde vise Hensyn overfor Forsamlingen. Dette

kunde naturligvis et nyt Medlem af Forsamlingen som det ærede Medlem Hr. Mads Gram sige, men den højtærede Statsminister kunde ikke optage denne Tanke, thi det var netop en Hensynsløshed baade overfor ældre og overfor yngre Medlemmer, deri indbefattet det ærede Medlem Hr. Mads Gram, at Ministrene ventede med at tage Ordet til et Tidspunkt, som ligger udenfor al historisk Sædvane i dette høje Ting. Derved ophobedes der nemlig en saadan Mængde af Svarstof som ingen Sinde før, hvilket jo ogsaa har givet sig Udtryk i de Minister-taler, vi har hørt i de sidste Dage. Den tidligere Sædvane vilde ikke have stillet det ærede Medlem Hr. Mads Gram paa nogen Maade uheldigt, idet tværtimod fornyede Udtalelser fra Ministrene i anden Omgang, saaledes som det altid har været Skik her i Tinget, vilde have givet dem Lejlighed til at beskæftige sig med de senere fremdragne Spørgsmaal paa en saadan Maade, at den nuværende Overophobning af Stof ikke fandt Sted.

Den lidet hensynsfulde Optræden, som i det hele taget udvises fra Ministeriets Side overfor Forsamlingen, gav sig ogsaa Udtryk i Dag i det særdeles ejendommelige Forhold, at da vi aabnede Tingets Møde her i Dag, tog det konservative Partis Ordfører Ordet for fuldkommen tomme Ministerbænke. I andre Parlamenter vil jeg antage, at man ikke havde optaget Forhandlingerne, før det Ministerium, man forhandlede med, var repræsenteret, men vor Forretningsorden indeholder jo intet derom, og det bør da være Ministrenes Sag at vise Tinget det skyldige Hensyn ikke at lade Ministerpladserne staa tomme, naar Tingets Medlemmer taler.

Hele den Maade, hvorpaa denne Forhandling har udviklet sig, har jo givet Anledning til en Diskussion om Formen for Finanslovdebatten, og det er ogsaa højst sandsynligt, saaledes som Forholdene efterhaanden udvikler sig, at en Reform af denne kunde tænkes. Men jeg vil advare imod den Tanke, at man skulde naa til en Reform af Debatten ved, saaledes som det er foreslaaet i en offentlig Artikel af et æret Medlem af dette Ting, at rationere Talerne og regulere Talerne Længde. Det er ikke Vejen. Vejen til en Reform maa være en bedre Ordning af Stoffet. Ordet maa være frit her i dette høje Ting, men Tilrettelæggelsen af Stoffet vilde i høj Grad kunne hjælpe til at gøre Debatten